

NÚM. 60 • ANY XV • JULIOL 1999

Butlletí dels Lluïsos

My Fair Lady.— Foto d'Ernest Sitjà.

**CENTRE
PARROQUIAL
D'HORTA**

Feliu i Codina, 7 i 9

08031 Barcelona

telèfon: 93 427 73 27

e-mail: lluisos@telepolis.com

<http://www.telepolis.com/lluisos>

MEMBRE DE LA COORDINADORA D'ENTITATS D'HORTA

Parla el TELÓ

Oooh quina festa! Des del dia dotze de juny que pujo i baixo sens parar, que sento aplaudiments i músiques, que veig llums, decorats, estris i gent, molta gent que està nerviosa abans de sortir en escena, satisfeta després. Ara sóc a Londres en aquells vells temps de *Pigmalió*, de George Bernard Shaw, que avui en diem *My Fair Lady* (manoi, com ens en tornem, d'internacionals!) Com canten, com ballen, com parlen! Quins vestits, quins mobles, quanta verdura, quantes flors, quantes criatures, quanta gent! Oooh, quines festes, les del 12 i del 13 de juny!

La nit del 19 és espantosa! Aquests del Cos de Dansa broden els seus espectacles. El d'avui, anomenat "BATECS", els ha sortit rodó. Quin ritme, quin vestuari, quin... quin...! Oooh, quina festa!

El diumenge 20 a la tarda, tornem-hi! Espectacle a "tutti colori" Grups convidats i vells coneguts, vinga cantar i ballar i fer música fins de l'altre extrem del món! A la mitja part, aquell bé de Déu de senyores, les primeres sòcies de la Casa, totes dalt de l'escenari, com un pomell de flors de tots colors i estils. Oooh, quina festa! Aplaudiments i discursos. I jo, TELÓ, puja i baixa! Quin mareig! Tanmateix, això és vida!

Parla la SENYERA

Penjada aquí dalt del balcó i dins les escales del vestibul, tot ho vigilo. Si hagués de comptar els peus que passen i traspassen, que pugem i baixem, em tornaria boja! Avui, tarda del dissabte 19, no passen cotxes pel carrer. Hi ha xerínola que han organitzat els de la Secció de VAI (que en són d'eixerits, els VAI!) Hi ha representants de totes les seccions de la Casa, cadascú oferint el bo i millor del seu fer: Cua a la secció de Teatre per aconseguir ser maquillat; cua a la secció de Pintura per aconseguir un retrat caricatura; cua per als jocs de cucanya; cua per a la xocolatada... Les senyores de Manualitats fent "virgueries" amb les seves manetes, els de la fotogràfica fent "clac" sense parar. (Ai, aquests fotògrafs! Sempre a punt per captar imatges per a la posteritat!)

I no s'acaba al carrer la festa. Tota la setmana que veig peus escales amunt i avall, cap a la sala d'exposicions de Manualitats i de fotografia (al vespre, quan tot és quietud hi he tret el nas i he quedat meravellada). Oooh, quina festa!

Parla la CAFETERA

No dono l'abast! Cinc camarers-cuiners-cafeters servint dinars aquest 20 de juny. Sort que la gent és maca: parla, riu, menja i beu, tot amb bon humor i harmonia. La presidenta, vinga dir que fem pinya, compartim, fem taula rodona. Déu nos en guard que haguessin vingut els vuit-cents socis i escaig! Si el cafè està que vessa i no arribem al centenar! Només de pensar amb tanta gent ja m'agafen batecs de cor. De totes maneres, que n'és de bonica la xerínola. Estic super-contenta-exprès!

Parla la DAMA D'EIVISSA

Qui m'ho havia de dir que aquesta gent dels Lluïsos vindrien avui, dia 20 de juny, diada mundial de la sardana a omplir de refilets de tenora i tamborí aquesta meua plaça! Em venien uns desitjos de llençar el barret, baixar del meu pedestal i posar-me a puntejar sardanes al costat de tantes cares conegudes de tot l'any! Que bonic veure una rotllana que encerclava tota la plaça! Vaja, que quasi m'han fet plorar d'emoció!

Parla SANT LLUÍS

Llàstima que em va tocar viure en una època tan dolenta allà al meu país de Màntua, a finals del segle XVI i me la vaig carregar ben de pressa, als 23 anys!

Aquí, entre vosaltres, socis dels Lluïsos d'Horta, m'he sentit respectat i venerat des de fa cent quaranta-tres anys. M'agradaria poder acompanyar-vos amb carn i ossos. Us asseguro que jugaria a cartes, miraria el futbol, acompanyaria els dels escacs i els de tennis taula (potser no podria guanyar en Miró) i fins m'atreviria a dansar i fer teatre. Per descomptat, que em faria de la Vocalia d'Animació Infantil.

Em sap greu que no ens puguem conèixer millor.

Em sento una mica lligat, aquí, dins de l'Església d'Horta, dalt d'un altar, acompanyat de la creu que estimo (qui no estima la pròpia creu si és companya inseparable de tot humà!) Gràcies per la vostra visita i per les vostres flors. No sempre he d'estar DONANT; també m'agrada REBRE

He de fer la cloenda de les Festes que em dediqueu, ja que us sóc PATRÓ. Perdoneu si us faig un sermó. Era l'estil de la meua època:

Us estimo a tots i tornaria a donar la vida per tots vosaltres. Us exhorto que visqueu sempre agermanats. Penseu que l'únic important en aquest món i en l'altre és l'amistat, la solidaritat i, en definitiva, l'AMOR.

Visca els Lluïsos, visca la seva Junta i visca els seus Socis!

d. s. e.

ESBART FOLKLÒRIC

FOLK 99 A PLATJA D'ARO

Durant els dies 4, 5 i 6 de juny es va celebrar a dita localitat de la Costa Brava el II Festival Internacional de Dansa Folklorica, organitzat, com el primer, per l'Ajuntament de la vila, els hotelers i l'Esbart Folkloric d'Horta.

Van participar-hi, a més de nosaltres, vuit grups: la Cruz del Sur, d'Argentina; Alma Peruana; La Bourrée de Limousin, de França; Csillagrozsa, d'Hongria; Campos Góticos, de Castella-Lleó; Aires del Rincón, de València; Saudade, per Galícia, i Santa Maria de Mitjaran, de Val d'Aran. En total, unes tres-centes persones.

Enguany la qualitat dels grups participants superà la de l'any anterior i el festival es desenvolupà, com s'havia previst, amb un gran seguiment de públic durant els dos dies de cercaviles i actuacions.

Continua a la pàgina 18—>

TEATRE

EL REI I EL DRAC

de Pep Albanell

Dissabte 8 i diumenge 9 de maig de 1999

Després d'aquest mes de teatre al Centre Parroquial, volem fer-vos saber que el balanç de la secció de teatre és com som nosaltres: diferent.

Ens plau esmentar la posada en escena de l'obra de Pep Albanell *El Rei i el Drac*, duta a terme pels juvenils. Aquest és un grup femení en la seva pràctica totalitat, exceptuant la presència del membre més veterà de la secció, Jesús Garicano. L'obra podria ser considerada com massa infantil per a aquest grup, però els directors la vam trobar idònia per tal que un grup novell sense pràcticament cap experiència s'apropés i comencés a estimar el món del teatre.

El resultat va més enllà de l'espectacle: ara podem dir que tenim un grup juvenil que és una pinya, que bull de ganes de fer coses i d'idees, i per a nosaltres això és un premi.

Volem dir que això no ho fem per diners, perquè la millor paga és que, quan arriba l'hora de marxar, aquestes noies ens diguin que volen continuar assajant. Gràcies, juvenils.

El rei i el drac — Foto: Pere Serra

Els directors:
**Miguel Quesada i
José Pérez**

ARSÈNIC I PUNTES DE COIXÍ

de Joseph Kesselring

Dissabte 15 i diumenge 16 de maig de 1999

Puc dir, amb satisfacció que el Teatre dels Lluïsos es pot tornar a anunciar amb MAJÚSCULES. Sí, benvolguts consocis, tornem a tenir GRUP TEATRAL. Un equip d'actors que saben fer de directors, de tramoistes, de manipuladors de llums i so, d'escenògrafs i de maquilladors. Aquest grup de jovent ens ha demostrat que ja estan madurs per a fer-nos gaudir d'una obra teatral. Saben dir amb veu potent i entenedora; saben caracteritzar-se, saben bellugar-se i fins i tot improvisar quan es presenta un "forat negre"; aquells moments tensos que tots els aficionats a l'escena hem passat una vegada o altra.

Un DEU ben merescut a les dues protagonistes, senyorettes Brewster, la Mireia i la Marta. Un altre DEU a la parella Jonathan i doctor Einstein. Molt bé tota la colla, sobretot Mortimer i Elaine, i tota la resta en els seus respectius papers, ben "brodat".

Un DEU a l'equip directiu que han treballat perquè tot encaixi: Jordi, Jose, Miquel i Mircia!

Us recomano a tots els amants del teatre que acudiu a la sala dels Lluïsos cada vegada que els grup del CPH ens convoqui.

Dora Serra

LA COMÈDIA DE L'OLLA

de Plaute

Dissabte 22 i diumenge 23 de maig de 1999

A més del nom de la comèdia us donem referència de l'autor: Plaute.

Qui és Plaute? Resulta que Titus Maccius Plautus és un comediògraf llatí que nasqué a la Umbria (regió italiana) el 251 aC i va morir a Roma el 184 aC. Una mica lluny tot això. No obstant la llunyania, les seves comèdies poden ser interpretades encara avui dia perquè tracten de temes transcendents, d'aquells dels defectes i qualitats de les persones que es repeteixen des que el món és món.

Trobem informació sobre Plaute a l'Enciclopèdia, inclosa una exhaustiva relació de les seves obres. Una altra comèdia seva és, per exemple, la que van interpretar al teatre Romea de Barcelona, l'any 1977, en el Cicle de Teatre Cavall Fort: *Miles Gloriosus*.

Mireu si n'és, de famós, aquest comediògraf que les seves comèdies han estat traduïdes a totes les llengües cultes i foren preses com a model per Shakespeare i Molière, entre altres reis del món teatral.

Avui, el nostre Grup Infantil, molt ben dirigit per Marta Fernández i Montse Empeador, ens han delectat amb una interpretació de la *Comèdia de l'Olla*, força reeixida tenint en compte la juvenesa de les actrius. (Parlem en femení perquè les noies eren majoria: sols hi havia un noi!) S'han caracteritzat molt bé i s'han vestit elegantment. Feien goig! La dicció, com ens tenen acostumats ja el Grup Teatral en totes les seves categories, clara i forta. Els gestos, correctes. Molt bones les actuacions dels dos vells: l'avar i el ric, fent-los companyia una magnífica criada Estàfila i l'esclau Estòbil.

Aquests aprenents d'actors saben ja què és passar nervis, passar por i vèncer situacions apurades. Ho han fet amb rialles. Bona facècia!

Us felicitem a tots. El públic s'ho ha passat bé.

Dora Serra

MY FAIR LADY (PIGMALIÓ)

Dissabte 12 i diumenge 13 de juny de 1999

Quan hom s'estima els Lluïsos, s'estima el teatre i s'estima la gent que fan d'actors i actrius, encara que sigui esporàdicament, pel desig de col·laborar, se segueix amb el cor en un puny cada assaig, i els entrebancs, errors i ensopegades li són com instantànies parades cardíaques, perquè desitja que tot vagi com una seda, que sigui un èxit, que tot surti perfecte...

Els dies van passant i el gran moment de les dues representacions s'acosten. Els temors augmenten, tot i que els esforços personals per a millorar es noten nit rera nit...

Arriba l'assaig general i sembla que tothom està bloquejat. Cal repetir un número i un altre! "Ai, Déu meu, que això és per a demà!"...

Per fi és el dia de l'estrena. Tothom vestit, maquillat, tens, concentrat... S'aixeca el

teló... Tot rutlla! Petites entrebancades que el públic gairebé no nota, un públic que aplau-
deix cada escena, cada vegada més entusiasmada...

Diuenge. L'últim esforç. Hem de retocar això, superar allò altre...

Ho hem aconseguit! Tot superat! L'espectacle, hom diria que el presenten uns veri-
tables professionals! Sí senyors! Un èxit! Tothom feliç. L'enhorabona!

Quina llàstima, ja s'ha acabat!... Tornem-hi demà?... i demà passat?...

No som professionals. Cal tornar a la rutina quotidiana.

Però mai no oblidarem *My Fair Lady* (Pigmalió).

Un Espectador Anònim

DISTRICTE HORTA-GUINARDÓ

3a MOSTRA D'ENTITATS DEL DISTRICTE

L'avinguda del Cardenal Vidal i Barraquer s'omple d'una animació extraordinària cada any, quan se'ns acut repetir la trobada general d'Entitats del districte Horta-Guinardó. Hi som tots: grans, petits, joves i vells, culturals, lúdics, esportius, comerciants, ensenyament, cooperació i solidaritat, comunicació, benestar social... i altres, i altres...

Aquest any, l'estand dels Lluïsos feia goig de veritat, amb tantes fotografies, tants de programes, tanta informació. Una televisió que no parava de passar l'últim vídeo on surten totes les seccions de la Casa fent les seves tasques quotidianes: teatre, danses, treballs manuals, esport de cadira i de cames... Molt bé, molt bé. El temps ens va jugar alguna mala passada — què més es pot esperar a primers d'abril? — No obstant això, l'afluència de públic continua augmentant. Diem per tercer any consecutiu: la Mostra sembla una Festa Major de primavera. No és una festa amb tradició del passat, sinó de tradició cara al futur — ja en parlarem d'aquí cinquanta anys quan serà ben consolidada! Els representants actius de cada Entitat rondinen una mica perquè els sembla que l'esforç anual és massa esgotador, que hauríem de fer una mostra bi-anual o tri-anual... És clar, sempre són pocs a fer la feina i sempre van cansats, pobres — també en parlarem d'aquí cinquanta anys.

La mostra ha passat com una estrella rutilant i tots contents! O no?

Dora Serra / Abril de 1999

FELICITACIÓ. — Felicitem la nostra consòcia Gemma Collell i Rodríguez per haver guanyat el 1r premi d'il·lustració de còmics organitzat per Educació Viària Guàrdia Urbana del districte, durant la Mostra d'Entitats. Per molts anys, Gemma!

Les actoritats, al nostre stand.
Foto: Daniel Corvas.

CONCURS DE DIBUIX

Hola, socis/es! Com heu pogut veure, els de la VAI ja hem tornat a atacar, amb un altra activitat per als més menuts de la casa. Es tractava d'un magnífic concurs de dibuix amb temperes.

Als volts de les cinc de la tarda del dissabte 21 de març de 1999, els membres de la Vocalia, i algun altre col·laborador, ens dirigim cap als Lluïsos d'Horta i comencem a preparar-ho tot. Com que la perfecció és una virtut, i no volem que ens acusin de virtuosos, resulta que ens deixem la llista d'inscrits a casa.

Però això no és cap problema greu, ja que la tornem a fer. Als volts de les sis, arriben els primers participants, veiem alguna cara nova.

Mentre la Mercè i l'Anna distreuen els participants, la Núria, el Jesús i en Pere, acaben de retocar la sala Fòrum.

Un cop tot està preparat, comencem el concurs. Els 17 petits artistes de la casa, demostren les seves habilitats. Que tremolin els de la secció de pintura, que els de sota pu-

gen fort. Quins Picassos, Dalís, Mirós i Rembrants! (No; aquest no és cap cotxe.)

Alguns acaben en cinc minuts, i demanen més paper; d'altres treballen minuciosament el dibuix. Per als que ja han acabat, tenim preparat un mural. ¡Com disfruten les criatures posant la seva mà plena de pintura al paper! Alguns fins i tot hi posen la cara...

Cap a les set, els membres del jurat fan acte de presència. Es tracta de reconeguts pintors del barri, que, aprofitant l'exposició de la Parròquia, s'han brindat desinteressadament a col·laborar amb nosaltres. Són els senyors Lino i Santiago Lainez i Josep González

Mentre el jurat delibera, els participants fan un petit pisolabis: galetes i suc. Tot seguit, ens posem a jugar al billar, menuts i grans. Ens ho passem d'allò més bé, quan el jurat surt amb el veredict, que és el següent:

1r premi dels més petits: Clara Solé i Font - 2 anys.

1r premi dels mitjans: Sílvia Esquerca - 5 anys.

1r premi dels més grans: Xavier Prats i Mir - 11 anys.

Tot seguit procedim al repartiment de premis, al fi de festa i a netejar-ho tot s'ha dit. Tot esperant que les obres d'art s'assequin, per poder exposar-les al vestíbul, agraïm la col·laboració de totes les persones que han fet possible el bon funcionament de l'activitat i, naturalment, un altre clamorós èxit de la VAI.

Pere Solé i Serra / Març de 1999

TITELLES: HISTÒRIA D'UN BOSC

Hola, socis/es! El passat diumenge 11 d'abril, els de la VAI vam aconseguir fer tornar els Titelles a l'escenari dels Lluïsos d'Horta.

Amb els nervis que ens caracteritzen, i després d'enviar muntanyes de propaganda a les escoles, als agrupaments i als esplais del districte, arriba el diumenge 11 d'abril de 1999. Són les deu del matí, i en Xavier del cafè ens obre la porta puntualment, en Francesc i en Josep, ja fa estona que són dins. Quan arriben, en Ferran i en Marc (els Titellaires) es posen, tot seguit, a muntar l'escenari; un cop muntat, ens dispoem a fer un petit esmorzar: botifarra amb seques.

Mentre, a fora, comença a arribar gent; encara no són dos quarts de dotze i ja hi ha cua. De moment, es distreuen mirant les fotografies, els dibuixos, i la Cuca Fera Lluïsa que els de la VAI, sàviament, hem col·locat a l'entrada del vestíbul.

Arribada l'hora d'obrir les portes, arriba un taxi i baixen una mare i uns quants nens. La Núria i la Mercè comencen a vendre entrades. l'Anna i jo no parem de picar-les i comunicar que, al final de l'espectacle, hi haurà un sorteig.

A poc a poc com les gallines, la sala es va omplint, venem cent seixanta-una entrades, tot un èxit que la nostra habitual modèstia... Bé, per què repetir-nos?, ja ho sabeu. El públic s'impacienta, de cop i volta, s'aixeca el teló. Oh!, primers aplaudiments, el petit escenari és molt bonic. Prop d'un quart d'una, les petites cortines de l'escenari s'obren i comença l'esperada "Història d'un Bosc". La quitxalla i els més grandets es queden embadalits amb les formigues, la guineu, els animalons del bosc i els senyors Modest i Pèrfid. L'excavadora ens fa un ensurt, el Sr. Pèrfid és molt dolent, però entre en Modest, els animalons del bosc i el públic, l'hi donem una lliçó, que no oblidarà mai.

Ha passat prop d'una hora i no ho hem notat, acabada la funció, en Pere puja a l'escenari, saluda el Sr. Modest i comença el sorteig, fem que surti el Sr. Pèrfid i molt amablement, treu les cartes d'una en una, primer l'u, després el zero i finalment el tres;

sí, el núm. 103, com el brandi. Tot seguit se senten crícs de joia, ens ha tocat! ens ha tocat!, es tracta d'una mare amb la seva menuda, una de les més petites sòcies que hi ha a la sala, l'Aina Purroy. El premi és un enorme gos de peluix. Finalitzat el sorteig, fem un fort aplaudiment als membres de la companyia l'Ensumanassos, i ens acomiadem alegrement fins al mes de juny.

Pel maig no farem ni un raig.

Pere Solé i Serra /
Vocalia d'Animació Infantil

SALA DE LECTURA

Josep Carreras. Autobiografia. *Cantar amb l'ànima.*

En aquest llibre, Josep Carreras, el gran tenor, ens parla de la seva infantesa, de la primera vegada que va trepitjar el Gran Teatre del Liceu de Barcelona i de la trajectòria de tota la seva carrera.

Ell ha estat un gran triomfador, ha cantat a l'Scala de Milà, a l'arena de Verona, a Viena, etc., sempre al costat dels millors cantants i dels millors directors del món.

Commu quan explica la malaltia de leucèmia que va patir, i la sort de curar-se; l'emoió que va sentir el dia que va aparèixer a l'Arc del Triomf, el seu gran concert, diu ell, i l'entusiasme de tanta i tanta gent.

A mi m'ha agradat molt el que diu d'aquell dia.

—Vaig sentir que aquelles mostres de joia no anaven dirigides al tenor Carreras sinó a l'ésser humà.

La seva fundació per la leucèmia és una mostra de tot el que ha passat i el seu desig d'ajudar les persones que tinguin aquesta malaltia i que puguin tenir les mateixes possibilitats de cura que ell va tenir.

Si us agrada l'òpera, el llibre us agradarà molt. — **Magdalena.**

Senyoria. **Jaume Cabré.** Proa. Butxaca 16.

Amb *Senyoria* Jaume Cabré (Barcelona 1947) va obtenir un especial reconeixement de públic i crítica. Això es va traduir en la concessió dels premis Joan Creixells, Crítica Serra d'Or, dels Lectors d'El Temps, Nacional de la Crítica Espanyola, i Prudenci Bertrana dels Lectors i de la Crítica.

El llibre que us vull recomanar potser és una mica fort amb les descripcions, però va passant els fulls sense ni adonar-te'n. A la Barcelona del 1799, una cort de borbons sense rei es prepara per rebre un nou any, que porta un nou segle. Un poderós jutge, una baronessa i un

jove poeta, en una Barcelona que fins i tot posa nom a les campanes, la Vicenta, la Nelson i la Ricarda, la petita de Sant Just, la pastoreta, la Tomassa de la Seu, etc., etc.

L'Andreu per atzar fatal es veu enredat en un afer d'amor que acaba molt malament. "La llei és un conjunt d'arbitrarietats reunides en un codi i consagrades pel costum de cada època. Cosa de professionals." Rafael Massó. "Feta la llei feta la trampa". — **Montserrat Jaimejuán.**

IN MEMORIAM

CREC QUE L'ANTONI ÉS AL CEL

Ha mort un sant! Crec que l'Antoni ha ressuscitat a la vida eterna!

Antoni, pensant en tu, recordo aquell salm: "Els fills que has tingut quan eres jove, són com les fletxes en mans d'un guerrer!"

Els set fills que has tingut amb la meva germana Maria seguiran les vostres petjades..., perquè el record de la vall on vau viure, la nostra vall d'Horta, no l'esborra la pols del camí.

També seguiran les vostres petjades, Antoni, una gran munió de fills que l'Esperit Sant ha volgut engendrar amb el teu intens apostolat. Tots aquests han estat colpits per les moltes virtuts que del teu cor el Senyor ha fet sorgir: Has tingut una fe viva, has sigut un home d'una gran confiança en el Crist, has estimat molt el proïsme. Has estat un bon home i un gran senyor, un espòs amorós i fidel, un exemplar pare de família, un gran amic, i has estat admirat. Has ajudat els necessitats de béns materials i, sobretot, de béns espirituals.

El teu aliment ha estat el Cos i la Sang de Crist. Antoni, t'admiro, i voldria tenir una mica de la paciència que has tingut al llarg de la teva vida!

El teu apostolat el vares començar de jovenet amb l'Aspirantat, amb els Avantguardistes, amb els Fejocistes, amb el Catecisme, a l'Acció Catòlica, als Lluïsos.

El teu treball a la Residència de Valdejuli... Darrerament t'havies lliurat a la Federació de Cristians de Catalunya, la Vida Creixent i la teva ajuda constant i eficaç a la nostra Parròquia de Sant Joan d'Horta.

Antoni, has guanyat la batalla! La teva bondat ha sigut admirable! Ja tens el premi que Déu et tenia preparat! Donem gràcies al Senyor pel teu testimoni!

Des del Cel prega per tots nosaltres! Et recordarem sempre!

Joan Homar i Gibert

ÚLTIM ADÉU A ANTONI CAMINAL

Hem perdut un altre soci dels antics: en Toni Caminal, germà d'en Jaume i de la Maria. L'home bondadós, amable, sempre disposat a donar un cop de mà, a la mesura de les seves forces (el cor delicat, els pulmons també).

Home feliç entre llibres, carpetes i arxivadors i col·leccions de records. Feliç quan podia ser útil a la gent gran, als joves, a la família, als nouvinguts... Tenia setanta-nou anys i era un jubilat d'aquells que es multipliquen en tasques socials: Vida Creixent, visitador de malalts, administratiu a la Residència de Vall de Juli, coordinador del butlletí de la Parròquia... i tantes altres coses que jo no sé i que la seva prudència i humilitat feia invisibles.

Que bo seria imitar el teu exemple de sembrador del bé!

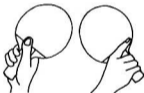
Un dia ens retrobarem en la Vida Plena.

Dora Serra / 12-5-1999

TENNIS DE TAULA

FINAL DE TEMPORADA

- Classificació final dels nostres equips:
 - 1a Nacional : 6è classificat (manté categoria)
 - 2a Nacional : 6è classificat (manté categoria)
 - 3a Provincial : 9è classificat (manté categoria)
 - Veterans 1a : 4t classificat (manté categoria)
 - Juvenils : 6è classificat
 - Juvenils "A" Copa : Semifinalista
 - Juvenils "B" Copa : Eliminats a la primera fase
 - Veterans Copa : Eliminats a la primera fase
 - 3a Provincial Copa : Eliminats a vuitens de final

• Hem participat a Alacant als campionats d'Espanya de Veterans. En competició per equips vam ser eliminats a 1/8 de final i en competició de dobles els nostres jugadors Josep Mora i Joan Pareja van aconseguir la medalla de bronze.

• En els campionats de Catalunya de Veterans, jugats a Torelló, Josep Mora i Joan Pareja es van proclamar campions de Catalunya en la competició de dobles.

• Durant les Festes de Sant Lluís hem celebrat un sopar de jugadors i ex-jugadors, reunint a més de 40 persones. L'acte, que s'intentarà repetir cada any, va ser entranyable pel retrobament amb jugadors que ja fa 20 o 25 anys que no juguen.

• L'encontre s'aprofità també per fer entrega d'un record conjunt —de la Secció i dels Lluïsos— a Josep M. Miró, Jutge Àrbitre Internacional, que ha ingressat en la *Real Orden del Mérito Deportivo*, en la categoria de medalla de bronze, pels mèrits adquirits en la seva participació a les Olimpíades de Barcelona 92 i Atlanta 96.

Secció de Tennis Taula

JOAQUIMA GALLEMÍ I COT

Sòcia núm. 68

Nascuda el 20 de setembre de 1912

La Quimeta té una pila de records d'altres temps que la lliguen als Lluïsos, ja que sempre ha estat aquesta Casa el seu Centre Social, com a activista o com a espectadora. Per exemple, en el camp del Teatre, ella mai no ha fet comèdia...

Quimeta: Però sí que he treballat per al teatre. He cosit molt per al teatre. Quan van

construir la sala d'espectacles actual, en Joan Marí va dissenyar els cortinatges i el teló. Les encarregades de confeccionar-ho tot vàrem ser la Pepita Garreta, coneguda per senyora Fabregat, i jo, coneguda per senyora Solé. Una bona colla de senyores ens ajudaren a bellugar tanta roba com suposa aquest grandió teló i la col·locació de tots els metres de serrell. Em sap greu de no recordar-me de totes les amigues que treballaren en aquest teló. Ho cosíem entre la rebotiga de la merceria i la galeria de can Fabregat, que es comunicaven les dues cases, on ara hi ha el supermercat i el garatge del carrer Chapí. Hi va haver moltíssima feina: a més del teló, vàrem confeccionar totes les cortines per a les bambolines: posar anelles, sivelles, prisats, vores... Una feinada que ara només de pensar-hi jaestic cansada!

Dora: ...I jo també! Però no tot ha estat fer feina. Heu passat moltes bones estones en aquests locals!

Quimeta: Sí que ens ho passàvem bé. Jo cantava a l'Orfeó, ja en la primera etapa. Ens dirigia el mestre Roma, que era parent de can Mercader. El mestre Roma va ser en el seu temps, el millor organista de Catalunya. Després de la guerra ens va dirigir el mestre Llongueres, fins que va venir el mestre Colomer que van ser els anys més importants del nostre Orfeó Montserratí.

Dora: Oi que feïes de solista, com a soprano?

Quimeta: Les solistes érem la Maria Ribó, senyora Toboso, i jo. També ho va ser l'Antònia Vilanova, senyora Bartomeus, una temporada que actuà amb nosaltres. Jo patia massa fent de solista, m'agafaven palpitations. Aviat vaig plegar. Cantar, sí, però no com a solista.

Dora: També havíes fet danses, oi?

Quimeta: Allà pels anys 20-22 es va formar un esbart que dirigia el senyor Aureli Campmany. Feïem molts assajos. Ballàvem l'Hereu Riera: en Solanes, en Lamor, en

Grau, algun Vendrell, la noia Melis, la Genoveva Ribas... Em sembla que no vam arribar a debutar...

Dora: Cada festa, cap als Lluïsos...

Quimeta: De primer, a l'Església; després, al Local a ballar sardanes, al cinema... En acabat, cap als Lluïsos a veure les actuacions dels nois, perquè només actuaven homes. Jo m'estava amb els meus parents de can Marçet. Teníem tota la primera fila abonada per a nosaltres, davant de tot. Quan vaig ser gran, tenia l'abonament a la fila 6.

Dora: Altres coses devies fer...

Quimeta: La principal, treballar: ajudar a casa, escombrar, fregar, netejar, de vegades fer el dinar o el sopar. Quantes vegades em vaig perdre l'escola per quedar-me a casa a tenir cura de l'àvia cega i a fer el menjar! A les tardes a aprendre de cosir a can Maset, la mare de la Pepita Fumador.

Dora: I no et quedava temps per a passejar?

Quimeta: Quan un és jove el temps arriba per a tot. Amb la meva cosina Pepeta Pla, jo anava a tot arreu. Sempre fèiem colla de nois i noies, però, això sí, sempre portàvem "carabina" alguna mare que ens vigilava. El meu pare, que era amic dels Burots que hi havia al capdamunt de la Rambla, al costat de can Cortada, els tenia avisats perquè l'informessin quan ens veïessin passar per allí. Durant la Setmana Santa era el moment més bo per a fer passejades. De primer ens trobàvem davant dels Lluïsos on ja ens esperaven una colla de "mosquits" i apa, Campoamor amunt, cap a la carretera, fins al Laberint, a la font de la Llet, la font Grogga, sobre el revolt de la Paella. De vegades, una petita colla anàvem a casa dels Vendrell que vivien al carrer Chapí, al costat de can Guix, a jugar a cartes o al dòmino, sempre sota la mirada de la mare o de la tia!

Dora: Fins que enxampes un "mosquit" i et cases.

Quimeta: El dia 2 de juliol del 1936. En tornar del viatge de noces, de Mallorca, esclata la guerra. En Pere va haver de fugir, com altres companys seus, per salvar la pell. I ja em tens la Quimeta a cosir per les cases, a dinar a casa dels pares, a sopar a casa dels sogres... Vaig posar taller a casa. Tenia una colla de noies que venien a cosir. Ara em sembla veure aquella colla de soldats...

Dora: Quins soldats? De què em parles ara?

Quimeta: A la casa del senyor Santiago Julià, al començament de Campoamor on ara hi ha uns pisos amb piscina i tot, en aquells anys de guerra hi havia soldats de l'aviació. Cada tarda feien la instrucció carrer Chapí avall. Quan passaven per sota del balcó de casa, com que sabien que hi havia moltes noies, es paraven: "¡Alto, a la derecha!" I es quedaven plantats allà davant una estona. Les noies, ja et pots imaginar quina xerinxola!

Dora: Quan fas de botiguera de la merceria?

Quimeta: Del desembre del 40 fins l'any 1978. El balcó servia per penjar la pissarra on s'anunciava cada setmana el programa dels Lluïsos, les comèdies. També veníem les entrades a la botiga. De primer s'encarregaven i després es venien a recollir. Érem com una sucursal dels Lluïsos.

Dora: I quan arriba el 600, allà pels anys 59...

Quimeta: ...en Pere va aprendre de conduir i vàrem fer molts viatges per Catalunya i per l'estranger. Anàvem amb dos cotxes en companyia dels Estebe i els Oliva. En Pere

L'Orfeó Montserratí, dirigit pel mestre Roma. Darrera el director, Maria Ribó i Quimeta Gallemí. A segona fila, dues germanes Mercader, amb trenes

era l'organitzador i el comptable. Ens enteníem molt bé i havíem anat junts moltes vegades, ara en el cotxe de l'un, ara en el de l'altre. També anàvem a les excursions que organitzaven els dels Lluïsos amb autocar.

Dora: La Quimeta ha estat sempre molt sociable i coneixia tanta gent!...

Quimeta: He tingut moltes, moltes amigues. Ara, de la meua edat, encara em queden la Maria Ribó, vídua Toboso, i la Teresa Morera, coneguda per la senyora Oliva, i la Francisqueta Berneda. Totes les altres amb qui em relaciono són més joves. Com recordo encara la Conxita Grau i la Mercè Reguard!... Moltes amigues, algunes que ja són mortes, altres que encara viuen, com les cinc germanes Mercader, tres d'elles monges: una és a Montserrat, l'altra a Vallonzella i l'altra a l'Esquirol... Ara no surto quasi mai de casa perquè tinc poca salut i hi veig poc. Però em venen a visitar força gent, cosa que els agraeixo molt.

Dora: Alguna vegada encara et veiem pels Lluïsos.

Quimeta: Sí, però poc. Anar a veure ballets o un festival. En surto ben atabalada amb tant de soroll. Em saluda l'un i l'altre i com que quasi no hi veig m'han de donar tantes explicacions que és una molèstia per a tothom. No, no. És millor quedar-me a casa.

Dora: Al carrer Chapí, 69, 1r, 1a.

Quimeta: Des que em vaig casar que hi visc. Aquí espero acabar els meus dies.

Dora: El que Nostre Senyor vulgui, oi, Quimeta? Faci's la Seva voluntat!

Dora Serra / juny 1999

TEROL, ALBARRACÍN I VALL D'UIXÓ

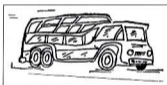
22, 23 i 24 de maig del 1999

El **dissabte 22** de maig sortim d'Horta a les 6.30 per fer un recorregut per la Vall d'Uixó, Terol i Albarracín.

La primera visita que fem és a les coves de San José. En aquestes coves hi ha un riu subterrani, conegut per les fonts de Sant José, en forma de ventall que s'obre cap al Mediterrani. Està situat en el Parc Natural de la Serra d'Espadan. En entrar a les coves tens la gran sorpresa, hi ha barques, si barques ja que el terra és el riu, i si mires el sostre, tot és roca. I quines roques! Bé, ja fem el recorregut amb les barques, però, de tant en tant, unes reverències, no podem distreure'ns gaire, ja que les roques són molt baixes, hi ha llocs que l'aigua té uns vuit metres de profunditat.

Com que ja tenim gana i som al país de l'arròs, per dinar tindrem una bona paella.

Avui hem conegut l'Albufera. Unes grans extensions de sembrats d'arròs. Hi ha uns grans bassals d'aigua; sembla el mar.

A la tarda, cap a Terol. Paisatge d'oliveres. Fem unes grans cantades, però no plou. Ja som a Terol. Després de veure les habitacions, a sopar. Al vespre sortim a fer una caminada per la ciutat. Quan som a la plaça del Torico sentim els clàxons dels cotxes que sonen fort. Quina sorpresa! Arriben cotxes amb banderes del Barça. Sembla que siguem a Canaletes! És que a Terol també hi ha simpatitzants del Barça.

Diumenge 23. Al matí anem a Albarracín, poble considerat monument nacional. Per aquesta terra han passat musulmans. De l'època romana destaca l'aqüeducte excavat a la roca, per abastar l'aigua a la veïna localitat de Cella. També hi van ser els visigots. La vila es deia Santa Maria de Levante. Encara conserva alguns trams de muralles. Els carrers són molt estrets, amb pujades i escales, en alguna casa surten cap a fora les bigues. Hi ha una casa tant o més inclinada que la torre de Pisa. Les seves festes tradicionals són els toros i per Sant Antoni es fan fogueres a tots els barris. Després d'una llarga visita anem a dinar.

Terol és rica en testimonis medievals i edificis mudèjars que li donen caràcter. Comencem per l'escalinata d'estil mudèjar, seguim per la plaça del Torico, arribem fins a l'església de Sant Pere. Tan sols es pot visitar la tomba dels amants de Terol, Isabel Segura i Juan Diego Martínez, història o llegenda del segle XIII, mausoleu de Juan de Ávalos. Anem a la catedral gòtico-mudèjar.

Per completar la visita pugem a un autobús urbà que ens porta per la part nova de la ciutat. Anem a missa a la l'església de Sant Salvador, del segle XIII.

Dilluns 24. Ens acomiadem de Terol. Breu parada a Montalbán. Fem una visita al voltant de l'església. Passem per Calanda. A Zorita del Maestrat visitem el santuari de la Verge de la Balma, imatge del segle XIV dins d'una cova dalt de roques. Magnífica vista del Maestrat. Al peu del monestir, es troba la creu coberta de la Balma que data del 1687.

A Morella dinem i passegem. Molt ben conservats castell i muralles, carrers de traç

medieval, la basílica gòtica de 1265, actualment estan restaurant el retaule de l'altar major. Pels volts de les 5 empenem el retorn a Barcelona. Arribem a Horta a les 9 de la nit, després d'un llarg recorregut, tot molt bonic.

Pilar Martí i Montserrat Pastó

TORTOSA I SANT CARLES DE LA RÀPITA

El diumenge 6-6-99, sortida amb visita cultural a Tortosa i dinar a Sant Carles de la Ràpita. Dos autocars curulls de personal han començat el trajecte a les 8 del matí. És l'última excursió del curs 98-99 i, com ja és tradició, s'organitza en homenatge a tot el voluntariat de Manualitats que durant l'any porten a terme la tasca de professorat en totes les seccions.

Avui ens ha fet un dia rífol i més fresquet del que era d'esperar a les acaballes de la primavera. Però això no ha estat pas obstacle perquè regnés el bon humor ni perdéssim l'atenció d'escoltar els guies locals que amb força professionalitat ens han mostrat casa seva: Tortosa, el seu castell de la Suda, els seus carrers moriscos, judaïcs, els mols monuments arquitectònics i, com a colofó, la magnífica catedral gòtica, una joia arquitectònica, i el seu meravellós retaule de la Verge de la Cinta.

Cami de Sant Carles, la pluja ha donat un to gris perla als camps d'arròs, al riu Ebre, als canals i a les vinyes.

El dinar ha estat pantagruèlic. (De tanta feina extra que ha donat als estómacs, em sembla que no farem cap més àpat com Déu mana fins d'aquí cinc dies.)

La presidenta, Carme Oliva, ens ha fet el discurs obligat de donar gràcies a tot el professorat i de convidar-nos a seguir col·laborant en la tasca social que duem a terme per als Lluïsos.

Tothom content. Retorn a casa. A les 9 del vespre, arribada a Horta.

Roda-Soques

Ve de la pàgina 3.

En tot moment regnà una gran cordialitat entre els grups. Alguns —com els hongaresos i els castellans— no havien vist mai el mar. Per a ells va ser, doncs, una gran novetat. A més de l'acollida que reberen als hotels, els nostres dansaires els van fer de guies i se'n van responsabilitzar fins al final.

El dissabte se celebrà el sopar de confraternització a l'hotel Aromar, que va oferir-nos un menú excel·lent i un gran ambient. Tots els participants portaven els vestits típics tradicionals, cosa que donava una vistosa nota de color. Hi hagué intercanvi de records entre els grups, des de capses d'ametlles garapinyades fins a la placa i figura per part de la Generalitat i de l'Ajuntament de Platja d'Aro. S'acabà amb música en viu per part dels nostres grallers i amb les jotes dels Aires del Rincón, fent un fi de festa improvisat que després continuà a fora...

Des d'aquí donem les gràcies a tots els que contribuïren al bon funcionament del festival; sobretot, a la Mireia Faugier que, com sempre, feu de magnífica ambaixadora i promotora de l'Esbart i a uns quants dansaires del Grup de Pares que estigueren al peu del canó. A tots, gràcies en nom de l'Esbart.

Daniel Comas i Güell

BATECS

Aquest suggestiu títol —BATECS— fa referència no sols al nom de l'espectacle que recentment el nostre Esbart ha presentat al Centre, sinó també a un estil de vida.

Què seria de nosaltres sense batecs?... Ens passaria com a una rosa sense sol. Aquesta perdria el seu encant i bellesa. Nosaltres, sense batecs, no existiríem. Però, a més dels batecs del cor, hi ha els batecs de l'ànima que ens impulsen a viure amb il·lusió, solidaritat, sentiment i creativitat.

Amb paraules de la mestra del Cos de Dansa Mercè Rius, els batecs constitueixen per a l'Esbart els pols de la música i de la dansa que fa circular els sentiments per tot el cos. Amb la dansa expressem un conjunt de vivències, emocions i tradicions que, com a art, té uns fortíssims lligams amb la cultura. La dansa, quan és art, és resplendor de la veritat.

BALLADES RECENTS. Algunes de les actuacions realitzades pels diferents grups de l'Esbart han estat les següents:

Diumenge 11 d'abril: Trobada de Cases Regionals als Lluïsos. Brillant intervenció del Grup de Pares.

Dissabte 15 de maig: Participació del Cos de Dansa a la plaça Gaudí en el Festival anual folklòric. Interpretaren, davant d'un nombrós públic i amb gran èxit, "L'envelat".

Diumenge 30 de maig: Festival de Fi de Curs al Centre. Tots els Grups de l'Esbart ens oferiren el millor del seu repertori. Els assistents, que omplien la sala, els premiaren amb forts aplaudiments valorant l'esforç i progrés de tots els dansaires.

Diumenge 6 de juny: Cloenda de la Roda d'Esbarts. Un any més, els nostres Grups Infantil i Juvenil hi han pres part. El mes de març, actuaren al Centre i ara ho han fet amb tots els altres Esbarts a Can Fabra (Sant Andreu).

BATECS. *Dissabte 19 de juny:* Al teatre dels Lluïsos, el Cos de Dansa, sota la direcció artística i coreogràfica de Mercè Rius i Leo Quintana, estrenà, amb categoria de gala, l'espectacle "Batecs".

Després d'uns quants mesos d'intens treball i preparació, arribà el moment tan esperat per tots. Les entrades estaven ja venudes amb uns quants dies d'antelació. El públic, molt entès i entusiasta, es lliurà a la qualitat i bellesa de l'espectacle. Fou una nit memorable. I en valorar l'obra tan ben interpretada, no cal fer distincions entre els 22 dansaires, pianista, veus, tècnics, vestuari, presentador, mestres...

Amb "Batecs" es presenta un conjunt de danses que pretenen portar un aire nou, combinant el repertori tradicional amb la dansa folklòrica catalana.

Partint de les fonts del costumari i de l'aportació dels grans compositors catalans d'aquest segle, la Mercè i el Leo han creat unes danses molt meritòries. I comptant amb la vàlua dels dansaires, ens ofereixen una gala irrepètible.

L'espectacle consta de tres parts. A la primera, s'escenifica "L'envelat". Amb aquest ballet es representen unes coreografies plenes d'alegria en un envelat típic de Festa Major. A la segona part, diverses danses originals en una línia més de ballet. Amb escenes romàntiques, la directora artística interpreta "Epilog", que podria ser el seu comiat dels escenaris... I a la tercera part, unes selectes danses de les illes Balears posen un quasi insuperable colofó a la gala.

Diumenge 20 de juny: Col·laborem en les Festes de Sant Lluís Gongaça, patró de la Casa, actuant en la selecció de la comèdia musical *My Fair Lady*. (El cap de setmana anterior, un munt de dansaires havia intervingut en la versió sencera de dita obra.)

Dimarts 22 de juny: Els grups Infantil i Juvenil ballen a les Llars Mundet.

Divendres 6 d'agost: Pares i Cos de Dansa actuaran a Cases Baixes (València).

Aquest estiu esperem participar en Festes Majors i Festivals com a Verdú, València...

SORTIDES. Sortides a Port Aventura (març) i a Sant Miquel del Fai (abril) organitzades per als Grups Preparatori, Infantil i Juvenil. Es vol fomentar la convivència i l'esbarjo entre ells...

CASAMENT. Els dansaires del Cos de Dansa Jordi Puig i Anna Rovira es van casar el 29 de maig. El nostre desig que el seu amor creixi cada dia... i que continuïn ballant amb l'Esbart.

CONDOL. Expressem els nostre condol per la pèrdua d'un home senzill i bo: Josep Carpio, col·laborador de l'Esbart. A la seva esposa Pepi i a la seva filla Susanna, membres dansaires, el nostre suport i afecte.

També dediquem un record ben afectuós a l'entranyable amic Sr. Antoni Caminal, que sempre estigué disposat a donar-nos la mà perquè poguéssim actuar on fos necessari, especialment a la Parròquia. Que ell, que era un cristià exemplar, ens esperoni a tots a ser discrets, generosos i servicials.

Albert Maymó i Ricart

COM VAIG VIURE LA GUERRA CIVIL

He explicat moltes vegades a la meua família, sobretot als meus fills i amics, les meues vivències de la guerra civil. Fa pocs dies, un dels meus fills em deia: "Hauries d'escriure tot el que vas passar a la guerra." Ja tenia ganes de fer-ho en aquest BUTLLETÍ, però, no sé què, potser una mica de por, me'n privava. Amics, serà una mica llarg, tot i que només explicaré els fets més importants per a mi.

El 18 de juliol de 1936 jo tenia setze anys. Aquell dia, a les vuit del vespre, jugava a ping-pong, amb tres o quatre amics, al Local del carrer Rectoria, quan tot d'una aparegué mossèn Joan Bonet (vicari d'Horta) que ens digué: "Què feu aquí? Marxeu de seguida. Aneu cap a casa, que la cosa està molt malament. Els militars s'han aixecat en armes."

El vàrem obeir i ell va tancar el Local. Era dissabte i nosaltres teníem ganes de jugar i distreure'ns. Jo aleshores treballava a can Torras Ferreria i Construccions, S.A., del Poble Nou. Nosaltres érem de la Federació de Joves Cristians de Catalunya i mossèn Selva era el nostre Consiliari, que ens feia els Cercles d'Estudis en un pis que teníem al carrer Horta. També jugava a bàsquet amb en Jaume Cases, Ferran Solé, Paco Toboso, Josep Saló, Riera, Uela...

El diumenge dia 19 ja no poguérem anar a missa, car les patrulles no deixaren obrir l'Església. Grups de ciutadans armats i amb banderes comunistes i anarquistes patrullaven pels carrers i feien registres per les cases. Una de les primeres cases registrades va ser la del senyor Josep Julià, del carrer Campoamor, 56, de la qual nosaltres érem els masovers. Vivíem al darrera, al carrer Salses, 103.

Van entrar a casa un grup de persones armades i es feren acompanyar pel meu pare per registrar la torre. Mentre caminaven pel jardí a un dels patrullers se li va disparar la pistola i la bala va passar a frec del braç del meu pare.

Recordo que estàvem tots molt espantats. El pare parlà amb el seu germà, l'oncle Bartomeu, que vivia al carrer Chapí, 69 (a les cases del senyor Solé) i li demanà que ens deixés dormir uns dies a casa seva. El mateix diumenge ja hi vàrem anar. Dormíem a terra, damunt de coixins i matalassos. Hi vam passar uns quants dies. Un dia estava jo assegut a la vorera del carrer Chapí, i de tant en tant passaven cotxes i camions carregats de milicians que donaven consignes i t'obligaven a aixecar els punys.

Els primers dies de la guerra foren els més forts. Mataren molta gent. Al meu mestre de l'Estudi de Franc, el senyor Hermenegild Pallejà, el pare d'en Jaume Llobet, l'òptic, el grup de monges Minimes...

Després la cosa es va tranquil·litzar, però estàvem sempre amb l'ai al cor. El diumenge que el vaixell de guerra Canarias bombardejà la casa Elizalde, del gran terratrèmol que feien el obusos m'agafà un tremolor i un petar de dents que no podia retornar-me.

Les patrulles de control estaven instal·lades a can Querol, on ara hi ha Valldejuli. El cap de les patrulles era el senyor Vitaller, que procurava ajudar-nos bastant, als senyors Julià i al meu pare. Un dia, però, vingueren els de les patrulles de Sants i s'emportaren el meu pare. Haguérem de fer molts passos perquè el senyor Vitaller els convencés de la seva honradesa. En un dels registres que feren a casa trobaren un carnet de la Federació de Joves Cristians de Catalunya a nom meu. M'agafaren i em portaren a Sants. Deien que jo era feixista, perquè deia Fejocista. Va costar, però, al final, em deixaren anar.

Passant penes i molta por arribà l'any 1938. El dia 7 de març d'aquell any s'havia de presentar a files la meua lleva del 40. Tenia divuit anys. Un dia el meu pare em digué: "Fill, què vols fer? Anar a lluitar amb els rojos o passar-te a l'Espanya nacional?" Jo ja sabia que alguns de la Federació s'havien passat als nacionals: en Jaume Casas, el meu cunyat Ricard Vendrell, en Francesc Vendrell, en Pere Solé, i d'altres...

Vaig dir al pare que volia passar-me al nacionals. El senyor Laporta, de la farmàcia Laporta, s'encarregà de preparar la sortida. En el meu grup érem tretze persones. Jo només

coneixia un monjo de Montserrat que havia vist un dia a can Laporta. Ens havia d'acompanyar un guia, que era un pagès del Berguedà. Havíem d'anar en tren de Sant Andreu fins a Manresa, i allà agafar els autobusos que van de Manresa a Berga, baixar al poble d'Olvan i allí el guia els recolliria i aniríem caminant fins arribar a França. Per tot això, el meu pare va haver de pagar uns diners amb bitllets de sèrie per donar-los al guia.

La meua mare em va preparar la roba i força menjar. Recordo que anava ben abrigat, que portava unes bandes a les cames i un sac bastant ple. El dia 7 de març de 1938 el pare em va acompanyar dissimuladament al tren: pujà amb mi, però anàvem separats. Una estació abans d'arribar a Manresa es va acomiadar de mi amb els ulls plorosos i jo vaig quedar sol en mans de Déu.

El guia portava un bastó recolzat a l'espatlla perquè sobresortís i no el perdéssim de vista. A Manresa vàrem agafar l'autobús, esperant arribar al poble d'Olvan, on havíem de baixar. És clar, aquella baixada fou molt aparatosa, ja que tretze persones compres en lletes i carregats amb paquets... O sigui que els conductors de l'autobús ho van denunciar a la Guàrdia d'Assalt de Berga.

Era fosc i nosaltres, mig perduts per aquells camps d'Olvan, no sabíem on era el guia. Estàvem nerviosos. Al final, vam sentir com el piular d'un ocell estrany. Era el guia. Ens va anar recollint, com la lloc els seus pollets, i, al cap de força estona, ens va dir que se n'havien perdut dos, però que ja no podíem esperar més. Havíem de marxar.

Era una nit de clara lluna i ens posàrem en camí seguint la via del tren petit de Berga. Gairebé no parlàvem i vam caminar fins a la una de la matinada.

Tot d'una ens cridaren: "¡Alto! ¡La Guardia de Asalto!" I va començar un fort troteig. Nosaltres no portàvem pas armes. Jo, a l'instant, em vaig sentir ferit a la cama dreta, i vaig cridar: "Em sembla queestic ferit!". El tinent de la Guàrdia d'Assalt va dir: "Acabeu-lo de matar, a n'aquest!" Com és natural, ja no vaig dir res més.

Passàvem prop d'un riu, i el guia, que coneixia el lloc, s'hi va llençar. Però, amb la claror de la lluna, li varen veure el cap i el van matar. A un altre company, amb una bala de fusell, li varen travessar el braç. Era de Sabadell i es deia Moratones. Jo, la bala, encara la tinc a la cama. Els guàrdies, abans d'agafar-nos a nosaltres, ja havien atrapat els dos companys que s'havien perdut per Olvan.

Un cop acabat el troteig, ens van reunir a tots, i el tinent ens va dir de tot: criminals, feixistes... Ens pegà bufetades, patades al ventre... Es va exaltat tant, que ens va fer posar en fila per afusellar-nos, però el cap de la policia li digué: "No, això no! Hem de portar-los al Tribunal d'Espionatge i Alta Traïció."

Ens van lligar els braços amb corretges l'un amb l'altre, i, caminant per la muntanya, ens dugueren fins on tenien els cotxes. Jo no podia caminar i perdia molta sang... Sort de les bandes que portava, i dels companys, que m'ajudaven.

En arribar als cotxes van cridar als dos ferits, ens pujaren en un cotxe i ens portaren a casa d'un metge de Berga a altes hores de la matinada. El metge era de l'hospital de Berga, i era "blanc" (volia dir que no era roig). Ens va ajudar molt.

Ens col·locaren en una sala de l'hospital, un llit al costat de l'altre, i deixaren una parella de guàrdies que ens vigilaven les vint-i-quatre hores del dia.

Tinguérem la sort que les infermeres eren monges vestides de seglar, i ens cuidaren molt bé, físicament i espiritualment. Vaig preguntar si podia telefonar a casa, i m'ho van concedir. Els vaig dir: "Estic pres i ferit a l'hospital de Berga." Imagineu-vos el cop! L'endemà al matí van venir la meua mare i l'oncle Bartomeu. El meu pare no es va atrevir, de por que tenia.

El tinent que ens va agafar preguntava cada dia a l'hospital si ja estàvem guarits, car havíem d'anar a la Modelo on ens esperaven els nostres companys. Però el metge "blanc" ho retardà tant com pogué. Les ferides se'm varen guarir de seguida, però ell em digué que amb unes tisores me les burxés perquè em duessin més.

Hi passàrem uns quinze dies. Venien a veure'm la mare, l'oncle i la promesa Montserrat Toboso, de tant en tant...

(Continuarà.)

Joan Homar i Gibert

Capítol LX

"NOTAS DE SOCIEDAD" (i 5)

Acabo la transcripció d'aquesta relació de "notas de sociedad" aparegudes a la revista IDEAL, a partir del seu núm. 1, de gener de 1944.

Els quatre primers fragments d'aquesta recopilació aparegueren en els números 54, 55, 58 i 59 d'aquest BUTLLETÍ dels Lluïsos d'Horta.

Si fins ara transcrivía les notes un xic abreujades, ara —per tal d'acabar— ho simplificaré encara més.

Núm. 125, octubre 1959.— *Defuncions:* Joaquim Fumador Armengol, pare de Miquel Fumadó Xarau; Dolors Menages Cabanes, mare de Joan Martínez; Rosa Olivé Jané, mare de Joan Olivé, i Serafina Payerol Duran, esposa de Miquel Bonet.

Naixements: M. del Carme, filla de Francesc Montagut i Carme Viñas; Pere i M. del Roser, bessons, fills d'Antoni Caminal i Maria Homar; M. Montserrat, filla de Pere Font i Montserrat Rousse.

Matrimonis: Lluís Cuevas Garcia i Joaquima Huguet Murtori, filla de Josep Huguet; Jordi Mayol i Pilar Royo; Jordi Vilardell i Eulàlia Cirera, i Jordi Coll Neto i Carme Payerol Porta.

Núm. 126, desembre 1959.— *Naixements:* Lluís, fill de Ferran Solé Sans i Dora Serra Espada, i M. Dolors, filla de Jordi Miró i Roser Castellés.

Matrimoni: Josep Oriol Cuyàs i Rosa Cols Mas, germana del soci Esteve Cols.

Defuncions: Maria Xarau Pedris, mare del nostre consoci Miquel Fumadó, i Serafina Barlet Fitó, de coneguda família del barri.

Núm. 127, febrer 1960.— *Naixements:* Ferran, tercer fill d'Antoni Nerín Lacasa i Mercè Toboso Bosch; Ignasi, primer fill d'Ignasi Simó i Anna Cruset.

Necrològica: Joan Boada Garriga, pare polític del nostre tresorer, Josep Campmany.

Núm. 128, abril 1960.— El dia de Sant Josep, dia del Seminari, el feligrès, fill i veí de la nostra Parròquia, Rvd. Mateu Terrats fou ordenat sacerdot a l'església de Nostra Senyora la Major, de Roma. Amb tal motiu es traslladà a Roma una nodrida representació de la nostra feligresia encapçalada pels venturosos pares de l'ordenat.

Matrimonis: Miquel Fumadó Xarau i Victorina Martínez Benavides, i Enric Clos Vilallonga i Montserrat Guix Magrans;

Naixement: Marta, filla de Ricard Serlavós i Núria Serra.

Defuncions: Ramona Bordas Estela, mare política de Josep Clot Raurell, ex-vicepresident del Centre i ex-director d'IDEAL; Emili Reguart, iniciador de l'Arxiu Fotogràfic de Temes d'Horta, avui dia, en poder de la Caixa de Pensions; i Esteve Comas, pare del nostre consoci Josep Comas Bonany.

Núm. 129, juny 1960.— *Matrimonis:* Nativitat Marí Pujadas i Joan Bellet i Cullerell, a la parròquia d'Arenys de Mar; Jordi Ferrés Tey i Carme Ballester Solsona, a la nostra església parroquial; i Joan Sánchez Solé i M. dels Àngels Pi Pou, a la parròquia de Nostra Senyora dels Àngels.

Naixements: Francesc, fill de Francesc Rius i Concepció Sáez; Anna, segona filla de Pere Corretja i Concepció March; M. Lourdes, filla de Jaume Llobet i Glòria Mejias; Anna, filla primogènita de Josep Colominas i Teresa Ferran.

Defuncions: Maria Niubó, àvia del nostre consoci Sr. Aguado; Teresa Pont, de coneguda família hortenc; Lluís Boter, germà de la Srta. d'Acció Catòlica Júlia Boter; Francesc Ribera, cobrador que fou del Centre; i Pere Serra Pau, d'arrelada família hortenc.

Núm. 130, agost 1960.— *Matrimonis:* A la nostra església parroquial, Isidre Solsona Serres i M. Assumpta Bel Fumadó, filla de l'inoblidable Manel Bel; també Pere Antoni Bel-

monte Fernández i Lourdes Vallejo Molina, filla del Sr. Josep Vallejo; a la parròquia dels Sants Just i Pastor, Josep M. Castells i M. Dolors Arboleda.

Naixements: Lluís, primer fill de Lluís Cuevas i Joaquina Huguet; i Carme, primera filla de Francesc Magrans i Josefina Soria.

Núm. 131, octubre 1960.— **Matrimonis:** Joan Bonany Saló, president del nostre Centre, i Isabel Roig Tomás, a l'església de les Lliars Mundet; Jordi Clos Villalonga i Eulàlia Mari Puig, filla del president de l'Associació de Pessebristes de Barcelona i ex-president del Centre, Sr. Joan Mari Oliva; Ricardo González de Agüero Sáiz i Maria Teresa Castañer Bellver.

Naixement: Joaquim, tercer fill, primer baró, de Joaquim Matute i Maria Valls.

Núm. 132, desembre 1960.— **Defunció:** Miquel Magrans i Aragall, antic soci del Centre, durant molt anys vocal de Cafè.

Núm. 133, febrer 1961.— **Naixements:** M. Lourdes, tercer fill d'Antoni Font i Montserrat Rouse; Francesc Xavier, fill de Xavier Goberna i M. Eulàlia Redonnet; Begoña, filla de Josep M. González i M. Teresa Martí (filla del soci Joan Martí).

Defuncions: Magdalena Pubill, Vda. Cerdà, d'arrelada família hortença; Rvd. Joan Mascians, fill de la barriada, familiar del nostre soci núm. 1, Jaume Pugués; Elvira Mestres, mare del consoci Joan Escayola; Lluís Sánchez Fariols, pare del consoci Lluís Sánchez Solé.

Núm. 134, maig 1961.— **Naixements:** M. Immaculada Concepció, primer fill de M. Immaculada Concepció Martí i Lluís Homar Gibert; Maria Rosa, filla de Carme Ballester i Jordi Farrés; Concepció, filla de Francesc Montagut i Carme Viñas; Francesc Xavier, desè fill de Francesc Mercader i Teresa Terrats; Anna, primer fill de Montserrat Guix i Enric Clos; M. Assumpta, primer fill d'Isidre Solsona i M. Assumpta Bel; Joan, nou fill d'Ignasi Mercader i Josefina Pucho; i Enill, fill de Narcís Ametller i Clara Serra.

Defuncions: Josep Urdeix Oliva, ex-directiu del Centre Parroquial, pare que fou del nostre company de redacció Josep Urdeix Dordal; Pere Solé i Giralt, pare que fou de Ricard, Pere i Ferran Solé Sans, socis actius de la nostra entitat; Mariano Guasch Costa, pare del soci Mariano Guasch; i Teresa Carbonell, viuda de Simó, de Can Travi, a l'edat de 95 anys.

Núm. 135, juliol 1961.— **Naixements:** Joan, quart fill de Joan Torelló i Gertrudis Magrans; M. Lourdes, filla d'Antoni Nerin i Mercè Toboso; Alfons, fill del nostre ex-president Joan Bonany i Isabel Roig; i Joaquim, primer fill de Miquel Fumadó i Victòria Martínez.

Defuncions: Àngela Sans Ribalta, mare política de l'ex-vicepresident del Centre Martí Brunat i tia dels germans Solé Sans; Ramon Sanahuja, pare polític de Tomàs Mari Oliva, i Manel Fabregat Sebastià, ex-directiu de la Junta Parroquial i de la del Centre.

Matrimonis: Marta Plans amb Julio Argudo, actors del quadre escènic del Centre; Carme Capdevila, filla de Felip Capdevila, amb Jesús Brugaroles.

Núm. 136, setembre 1961.— **Naixements:** Maria Carme, setè fill de Joan Homar i Montserrat Toboso; Xavier, tercer fill de Josep Oriol Valls i Montserrat Matas; Jaume, quart fill de Francesc Vendrell i Teresa Bayona, i Montserrat, tercer fill de Jaume Mariné i Carme Giol.

Defuncions: Teresa Vilaseca i Sanromà, mare de Teresa Bernet; Concepció Martí Font; i la Sra. Carme Julià de coneguda família hortença.

Núm. 137, novembre 1961.— **Matrimonis:** Joan Puigbó Puigferrat amb Dolors Ribatallada Simó; Joan Romeu Riudoms amb Rosario Martínez López, i Pere Casals Gausachs amb M. Teresa Sardà Martí.

Naixements: Maria Glòria, filla de Jordi Catalán i Josefina Egea; Josep, fill d'Albert Mari i Lourdes Rouse; Rosa, fill d'Antoni Casas i Carme Almendros, i Josep M., fill de Josep M. Castells i Dolors Arboleda.

Núm. 138, desembre 1961.— **Naixements:** Josep, segon fill de Josep Magrans i Pilar Breu.

Defunció: Matilde Ollé Ferrer, mare de Francesc Vendrell i mare política de Ferran Solé i de Joan Martínez.

Núm. 139, febrer 1962.— **Naixements:** Francesc Xavier, fill de Pere Antoni Belmont i M. Lourdes Vallejo; Josep Lluís, fill de Josep Lluís Jolmar i Rosa Pallarès; M. Victòria, filla de Pere Ferran i Montserrat Valero; i Xavier, segon fill de Josep Colominas i Teresa Ferran.

Defuncions: Josepa Baladai Ribó, esposa del soci núm. 1 del Centre, Jaume Pugués, i

Antoni Tebé i Triginer, numerari de diverses associacions piadoses.

Núm. 140, maig 1962.— *Naixements*: Josep M., fill d'Isidre Caban i Brígida Boada; Maria Àngels, fills de Josep González i M. Teresa Martí; Mateu, fill de Francesc Terrats i Neus Miralles; i Lluís Manuel, segon fill de Lluís Homar i Immaculada Martí.

Defuncions: Isabel Urpi, als 97 anys, àvia d'Andreu Cortès; Anna Solé Serra, filla de Ferran Solé i Dora Serra; Joaquina Pujol, Vda. Sapera, ex-presidenta de l'Obra de la Visita-ció; Antoni Caminal Travé, pare d'Antoni, Jaume i Maria Caminal; Margarida Pons, Vda. Javaloy; i el pare el Dr. Venanci Castellanos, mort als 92 anys.

Núm. 141, setembre 1962.— *Matrimonis*: Lluís Brunat amb Joana Villanueva, i Andreu Andrés Panadés amb Soledad Fabregat.

Naixements: Joan, fill de Josep Clos i M. Eulàlia Mari; Joan, fill de Joan Mayor i Maria Fàbregas; Montserrat, un fill més de Xavier Mercader i Teresa Terrats; M. Mercè, primer fill de Pere Casals i Maria Sardà; i Ferran, fill de Josep Rodríguez i Maria Arias.

Defuncions: Joaquim Casals Ribas, pare de Pere i Salvador Casals; Vicenç Zalaya Lazzano, pare d'Alfred i Josep M., i pare polític de Carme Bartolí.

Núm. 142, desembre 1962.— *Naixements*: Carme, tercer fill de Lluís Molins i Carme Guillemí; Roser, segona filla d'Enric Clos i Montserrat Guix; Montserrat, tercer fill d'Antoni Nerin i Mercè Toboso; i Ricard, primer fill de Ricard González d'Agüero i M. Teresa Castañer.

Matrimonis: Ferran Bayès, vocal de teatre del Centre, amb M. Rosa Bonany, destacada actriu del quadre escènic; Jordi Dordal, director del quadre escènic, amb M. Antònia Culla; Jordi Mateu amb Montserrat Reguart; Enric Cruzet Crusellas amb Maria Recasens Musté; Josep Prat Julià amb Amèlia Cortada Revert, i Maria Ferré amb Joan Turró.

Defuncions: Carme Bonet i Payerol, germana de Miquel Bonet. I Montserrat Ginesta i Rodríguez, de coneguda família hortença.

Quan s'arriba al número 143 es produeix una reestructuració de la revista IDEAL i desapareix la secció informativa de la qual jo m'estava servint. Com a conseqüència, els casaments, naixements i defuncions que es produïrien a continuació deixarien de ser "Notas de sociedad"... Ho sento.

Pere Solé i Sans (soci núm. 1)

CONCURS "UN RACÓ DELS LLUÏSOS"

Reconegut el lloc de la fotografia del BUTLLE-TÍ número 59, avui —dia 20-6-99—, durant el dinar de socis de les festes de Sant Lluís, s'ha rifat el rodet fotogràfic entre els encertants. Una mà innocent ha escollit la butlleta que correspon a la sòcia Núria Font. L'enhorabona!

Us convidem a reconèixer aquest nou "racó dels Lluïsos". Poseu les vostres respostes a la capsa que guarda el nostre cafeter, senyor Xavier Revilla. Tornarem a premiar amb un rodet fotogràfic.